

3. s.i. fasten, 7.marts 2010

Holdt: Sundkirken, Nyk.F.

Carsten Riis Jensen

Tema: Ultimativ sandhed og ”er Gud din far?”

”*Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:* Jesus sagde til dem: »Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig, for det er fra Gud, jeg er udgået og kommet. Jeg er ikke kommet af mig selv, men det er ham, der har udsendt mig. Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan høre mit ord. I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. Når han farer med løgn, taler han ud fra sig selv; for løgner er han og fader til løgneren. Men jeg siger sandheden, derfor tror I mig ikke. Hvem af jer kan påvise nogen synd hos mig? Når jeg siger sandheden, hvorfor tror I mig da ikke? Den, der er af Gud, hører Guds ord; men I hører ikke, fordi I ikke er af Gud.« Jøderne sagde til ham: »Har vi ikke ret i at sige, at du er en samaritaner og besat af en dæmon?« Jesus svarede: »Jeg er ikke besat af en dæmon, jeg ærer derimod min fader, men I vanærer mig. Jeg søger ikke min egen ære; der er en, der søger den, og han dømmes. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden.»

Jeg går ud fra, at du har hørt om dem, enten i skolen eller på TV. Mennesker som Gandhi og Mother Teresa, mennesker som Nelson Mandela, mennesker som Martin Luther. Når vi hører deres historier, hører deres beretninger, så får vi en klar fornemmelse af, at her er der personer, som stod fast og som forsvarede sandheden.

Og når vi kender deres historier, så tror jeg de fleste af os mærker, at her er der nogen at se op til. Her er der nogle mennesker, som besad stor personlig integritet.

Men du behøver egentlig ikke tænke på de verdenskendte personer, for at kende mennesker, som er værd at efterligne. Du kan tage turen sydpå, du kan tage turen østover, og møde mennesker, som dagligt må modstå angreb og tortur, fordi de peger på en sandhed, som andre ikke vil acceptere. Eller du kan for den sags skyld her i Danmark møde mennesker, som står klippefast, selv om de bliver anklaget fra alle sider. Vi lægger mærke til disse mennesker, fordi vi godt fornemmer, at der er integritet over det, de gør. Der er sammenhæng, mellem hvad de tror på og hvad de gør og hvad de siger.

Og så lægger vi mærke til, ved de her mennesker, at de gør det og siger det i kærlighed. I kærlighed til det, som de kæmper for, og i kærlighed til de mennesker, som de har omkring sig og ønsker at påvirke.

Og jeg tænker, at det egentlig ikke er anderledes end hvis du tager en almindelig familie. Mor og far står for nogle ting, som de ønsker at videregive til deres børn. De ønsker at udvise integritet, og de ønsker, at deres børn må få samme faste klippegrund at stå på, sådan at de ikke vakler, når stormene kommer.

Og jeg ved ikke, hvilke tanker du gør dig om kristendommen og om det, du læser i Bibelen. Når du læser i Bibelen, så møder du mennesker, som også står med fuld integritet, som står klippefast og som peger på Gud som den eneste sandhed. Men du møder også mennesker i Bibelen som vakler og snubler og som ikke uden videre ønsker at sige, at Gud er den eneste sandhed.

Og når du så når frem til det Nye Testamente, til beretningerne om Jesus, så møder du der en person, som på alle måder er ekstrem og klippefast. Jesus siger tilmed om sig selv: ”Jeg er sandheden, vejen og livet. Ingen kan komme til Gud uden gennem mig!”. Det er radikalt, det er ekstremt.

Jeg kom til at tænke på det, da vi for nylig her i kirken havde besøg af en præst, som talte om kultur. Han talte om, at kristendommen ikke er, hvad vi gør den til. Kristendommen er ikke kultur. Kultur, det er noget, vi mennesker laver. Vi finder på ting, vi opbygger en kultur omkring os. Og den ene kultur kan være lige så god og rigtig som den anden.

Men kristendommen er ikke kultur. Den er ikke menneskeskabt. Kristendommen er *natur*, den er ikke kommet fra mennesker. Den er kommet udefra. Den er kommet fra Gud.

Det tror jeg der er noget helt rigtigt i. Og hvis du kigger på den tekst, vi sammen læste før, så har du det faktisk lige der. Jesus er midt i en ophedet samtale med nogle jøder, og så er det, at han kommer med nogen

meget stærke udsagn: *"Hvis Gud var jeres far, ville I elske mig, for det er fra Gud, jeg er udgået og kommet. Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan høre mit ord. I har Djævelen til far. Men jeg siger sandheden, derfor tror I mig ikke!"*.

Det er på en måde ret ubehageligt, det, Jesus siger. Han står klippefast, med fuld integritet. Ingen kan påvise nogen fejl eller synd ved ham. Han siger: "Enten er I for mig, og hører Gud til, eller også er I imod mig, og hører Satan til!"

Kristendommen er ikke en kultur, skabt af mennesker. Vi kan lave kirkebygninger, vi kan lave tiltag for børn, for unge, for voksne. Men det er egentlig bare kultur. Kristendommen er ikke kultur. Den er kommet fra Gud og er egentlig, på alle måder, meget firkantet. Det vil svare til, at Jesus siger: *"Hvis ikke I følger mig, hvis ikke I tager jeres kors op og følger mig, om det så er til døden... hvis I ikke lever efter mine bud... hvis ikke Gud er centrum... så kan I lave nok så mange tiltag og klubber og kaffemøder, men det er bare kultur"*.

Det betyder simpelthen, at hvis du spørger Bibelen, så er mennesket skabt til noget bestemt. Og Gud er en ganske bestemt Gud. Og der er ikke frelse i nogen anden.

Hvis det her skurrer i ørerne på dig, så er det, fordi sådan nogle krav er lige det modsatte af, hvad kulturen kommer med. Og hvad tidsånden kommer med. Tidsånden siger: "Alt er relativt. Og mennesker er ikke andet, end hvad det gør sig selv til. Der er ikke noget forudgivet mening med menneskelivet. Hvis dit liv skulle få en mening, så sker det kun ved, at du selv giver det mening og betydning".

Har du hørt det før? Og fornemmer du, at det ligger ret langt fra, hvad Bibelen stiller af sandhedskrav og fra den beskrivelse, Bibelen giver af Gud?

Om få uger er det påske. Vi er midt i en tid, hvor vi forbereder os på at fejre påske. Og der er noget utroligt radikalt over påsken. Gud lader sin egen søn blive naglet til et kors. Og der har du sandhedskravet igen: Der er ingen vej udenom korset, hvis du vil have med Gud at gøre. Der er ingen vej udenom Jesus, hvis du vil have med Gud at gøre.

Hvad er det, Jesus efterlyser, når han siger: *"Hvis Gud var jeres far, så ville I elske mig?"*.

Hvad er det, han efterlyser? Han efterlyser konsekvenser. Han efterlyser integritet. Hvis Gud er din Gud, så må det få konsekvenser for dit liv. Så må det få konsekvenser for, hvad du forstår ved personlig og åndelig integritet.

Jeg vil nævne en enkelt ting, et enkelt forhold, her. Det har med påsken at gøre.

Det er sådan, at Jesus har et forhold til dig på tre forskellige områder. Jesus er nemlig FOR dig, I dig og GENNEM dig.

Jesus er FOR dig: Det betyder simpelthen, at Jesus siger til dig: "Jeg døde for dig. Jeg døde for at du kan få nyt liv ved mig. Og jeg opstod igen, for dig, sådan at du kan stå ren overfor Gud. Sådan at du overhovedet kan have med Gud at gøre".

For det andet: Jesus lever I dig. Det betyder, at Jesus siger til dig: "Jeg døde for dig, og jeg ønsker at tage bolig i dig, jeg ønsker at få åbnet dørene ind til alle de rum, der er i dit hjerte og få indflydelse dér. Også de rum i dit hjerte, som du helst vil holde for dig selv".

For det tredje: Jesus lever GENNEM dig. Det betyder simpelthen, at Jesus ønsker at handle igennem dig. Jesus ønsker at påvirke den måde, du lever på, overfor andre mennesker. Når jeg møder et andet menneske, så møder Jesus det også, og han ønsker at hjælpe mennesker gennem mig, gennem mine evner, gennem mit nærvær.

Jesus lever FOR dig, I dig og GENNEM dig.

Så lad mig stille spørgsmålet igen. Hvad er det, Jesus efterlyser, når han siger: *"Hvis Gud var jeres far, så ville I elske mig?"*.

Hvis Bibelens Gud er din Gud, så må det få konsekvenser for dit liv. Så må det få konsekvenser for, hvilke valg du gør i hverdagen. Dit livs rute og dit slutmål bliver forskelligt, alt efter om du har Gud eller Satan som udgangspunkt.

Da jeg læste bibelteksten til i dag, hvor Jesus siger: "Hvis Gud var jeres far"... så kom jeg til at tænke på: Det er ikke let at være far. På den ene side vil jeg gerne, at mine børn ser mig som far som et godt eksempel og efterligner mig, men på den anden side opdager jeg ofte, når jeg betragter børnenes adfærd, at de vist *desværre* ligner deres far alt for godt. Når nogen siger til mig, som far: "Ja, æblet er ikke faldet langt fra stammen!", så ved jeg ikke helt, hvad jeg skal tænke. Eller hvis nogen siger til en af mine drenge: "Hvor du dog ligner din far!" – så ved jeg snart ikke, om jeg skal smile eller græde. For når folk siger den slags, har det ofte noget at gøre med de af mine karaktertræk, som jeg er mindre glad for, at mine børn også har fået. At de ligner deres far på nogen uheldige områder. Selvfølgelig er der også mange gange, hvor jeg er stolt af mine børn, og hvor sætningen "du ligner din far" har en positiv klang. Jesus bruger den samme pointe om menneskers åndelige far og forældreligheden, i sin samtale med en flok jøder i teksten. Også til disse jøder siger Jesus: "Hvor I dog ligner jeres far!". Men problemet er, at Jesus ikke taler om Gud som deres far. Han taler om, at de ligner en helt anden end Gud. Han siger: "*Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig*" (v.42).

Så måske skal vi stille et nyt spørgsmål: Hvordan kan jeg lære Gud bedre at kende? Hvordan kan jeg lære Gud at kende, så jeg erfarer ham som min far og så jeg erfarer, hvad det vil sige at elske ham og stå klippefast hos ham?

Og det simple svar, i dag, og til alle tider, er: Ja, du kan lære Gud at kende. Og du kan lære Gud at kende på en sådan måde, at han kommer til at fylde mere, stadigt mere, i dit liv. Og du kan lære at kende Gud som en, der ønsker al din opmærksomhed.

Den Gud du møder i Bibelen, vil have al æren og al vores opmærksomhed. Og han vil, at vi skal finde vores største glæde i Ham. Og et bestemt sted i Bibelen finder du et vers som fortæller, hvordan det engang skal blive: "*Hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre*" (Fil 2,10-11).

Bibelen beskriver simpelthen, at dén erkendelse vil alle mennesker på et eller andet tidspunkt komme frem til. Alle knæ skal bøje sig og bekende at Jesus er Herre.

Der er mange ting, jeg kan vælge at bruge mit liv på. Måske kender du til, at der er ting i dit liv, som fylder alt, som optager al din tid. Og du oplever, at du mest af alt har brug for at sige til Gud: "Gud, jeg føler det som om jeg bruger mit liv på ligegyldige ting. Og hvis verden en dag skulle ende, så ville jeg ikke være parat. Sådan føler jeg det, Gud. Jeg vil ikke spilde mit liv. Gud, jeg vil leve med fokus på dig. Hjælp mig til at se, hvordan jeg kan ophøje dig med mit arbejde, mine studier, mit liv. Gud, lær mig hvad det vil sige at have dig til far og leve sammen med dig i alle de valg, jeg foretager mig".

Amen.